

UZASADNIENIE

Powódka J. W. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty (...) zł. Kwota stanowiła zwrot kosztów najmu lokalu i kosztów pracowniczych, jak również żądanie zapłaty prowizji z tytułu polis, do których przypisania powódce pozwany był zobowiązany. Podstawą żądania było porozumienie z dnia 23 kwietnia 2010 r. w związku z zaprzestaniem pełnienia przez pozwaną funkcji Dyrektora Przedstawicielstwa A. w B..

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Między powódką a pozwanym zawarta została w dniu 1 lipca 2007 r. umowa o świadczenie usług pośrednictwa finansowego, na podstawie której rozpoczęła ona samodzielnie pełnić funkcję Dyrektora Przedstawicielstwa w B. (umowa – k. 11 – 38). W dniu 30 kwietnia 2010 r. strony zawarły nową umowę, która zastąpiła dotychczasową. Na jej mocy powódka miała rozpocząć prowadzenie placówki partnerskiej. Równocześnie między powódką a pozwanym reprezentowanym przez T. B. zawarte zostało w dniu 23 kwietnia 2010 r. porozumienie, na mocy którego uregulowano kwestię zarówno wypłaty premii, przekazania do obsługi polis ubezpieczeniowych, przejęcia przez pozwaną wykonania umów najmu lokalu przedstawicielstwa oraz umów o zatrudnienie, których stroną była powódka. (porozumienie z dnia 23 kwietnia 2010 r. – k. 39 – 40, umowa z dnia 30 kwietnia 2010 r. – k. 41 – 70, pełnomocnictwo – k. 197, zeznania świadka T. B. – k. 502 – 504). Przy prowadzeniu przedstawicielstwa ryzyko niepokrywania kosztów ze sprzedaży, leżało po stronie dyrektora przedstawicielstwa, choć pozwany przekazywał pewną pulę środków z przeznaczeniem na finansowanie kosztów biura. Placówka partnerska zaś to taki typ placówki, w której dyrektor był aktywnie sprzedającym agentem, a oprócz tego miał możliwość rekrutacji kilkusobowej grupy agentów bądź współpracowników. Przekazanie powódce polis do obsługi w ramach nowej umowy miało dawać jej przede wszystkim możliwość uzyskiwania dochodu z dodatkowej sprzedaży tym klientom, wartością był tu bardziej potencjał zakupowy klientów. Polisy te nie zostały dokładnie sprecyzowane. O ich rodzaju decydował dyrektor handlowy. Z dniem 1 sierpnia 2010 r. pozwana dokonała przypisania powódce 242 polis. Przekazane polisy były bardzo zróżnicowane, nie były dokładnie selekcionowane, przekazywano co jest dostępne – warunkiem było, aby były czynne i nie miały przypisanej obsługi agenta. U powoda była średnia składka dla różnego typu polis (zeznania świadka T. B. – k. 502 – 504, druki zmian do bazy danych – k. 148 - 159). Wobec braku realizacji porozumienia, powódka dnia 30 lipca 2010 r. złożyła pozwanemu pismo nazwane rozwiązaniem umowy o współpracę za porozumieniem stron (pismo – k. 499, przesłuchania powódki – k. 484 – 486). W dniu 4 sierpnia 2010 r. pozwany w placówce powódki wykonał inwentaryzację (zeznania świadka J. L. – k. 449 -451, zeznania świadka A. K. – k. 364).

W dniu 31 lipca 2010 r. rozwiązana została umowa o pracę pomiędzy powódką a L. B. oraz powódką a E. S. (zeznania świadka L. B. -k. 386 – 387, E. S. - k. 388, porozumienia – k. 72 - 73).

Powódka uznała, iż umowa z pozwanym została rozwiązana już w związku ze złożeniem pisma w dniu 30 lipca 2010 r. i w sierpniu 2010 r. podjęła pracę w innym towarzystwie ubezpieczeniowym (przesłuchanie powódki –k. 485). Pismem z dnia 12 października 2010 r. powód złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 30 kwietnia 2010 r. ze skutkiem natychmiastowym z uwagi na naruszenie zakazu konkurencji (pismo – k. 163- 164).

Powódka poniosła w lipcu 2010 i sierpniu 2010 r. wydatki w związku z wynagrodzeniami, ekwiwalentami za niewykorzystany urlop L. B. oraz E. S. w kwocie(...) zł, zaś koszt najmu lokalu w B. i opłat związanych z lokalem w okresie lipiec, sierpień, wrzesień październik, listopad 2010 r., obciążający powódkę wyniósł łącznie (...)zł (lista płac – k. 71, 74,75, potwierdzenia przelewów – k. 76 – 77, faktury – k. 78 – 122). Pozwana jeszcze do września 2010 r. naliczała powódce wynagrodzenie prowizyjne (zestawienie – k. 160).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty i wydruki, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności, ponadto w oparciu o zeznania wskazanych świadków, których relacje były spójne, logiczne

i konsekwentne, ponadto w oparciu o dowód z przesłuchania powódki. Istotnym dowodem były właśnie zeznania świadka T. B. – przedstawiciela pozwanego, który zwiераł z powódką porozumienie oraz relacja powódki. Co do zasady są one zbieżne ze sobą, aczkolwiek są pewne rozbieżności co do interpretacji postanowień, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Zeznania świadka B. G. (k. 363) nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, świadek nie podał żadnych faktów istotnych dla sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne co do kwoty(...)zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty. Zasadzona kwota stanowi zwrot kosztów najmu i utrzymania biura oraz koszty pracownicze, zgodnie z porozumieniem z dnia 23 kwietnia 2010 r. Nie było zasadne żądanie prowizji z tytułu przekazania polis.

Między stronami zawarta została umowa agencyjna, do której stosować należy przepisy art. 758 i n. k.c., przy czym dodatkowo związana była ona z usługami w postaci prowadzenia przedstawicielstwa (w umowie z dnia 1 lipca 2007 r.), a później placówki partnerskiej (w umowie z dnia 30 kwietnia 2010 r.). Porozumienie z dnia 23 kwietnia 2010 r. miało stanowić przejście powódki z jednej formy współpracy do drugiej. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż dokument ten składa się z dwóch części – wydrukowanej i napisanej odręcznie, gdzie wskazane jest- dodatkowe ustalenia porozumienia. Jak wynika z zeznań świadka T. B. – część drukowana została przygotowana wcześniej, zaś część pisana odręcznie były to ustalenia uczynione na spotkaniu, zaś zakres zmian do porozumienia konsultował telefonicznie z prezesem zarządu M. J., który był jego przełożonym. Obie części są podpisane. Świadek B. potwierdził umocowanie do zawarcia tego porozumienia. Zresztą treść pełnomocnictwa udzielonego mu przez pozwanego – k. 197 nie może budzić wątpliwości, iż do tego typu czynności był uprawniony. Zgodnie z jego treścią był on umocowany do zawarcia porozumień regulujących warunki dalszej współpracy z Panią J. W., a w przypadku nie zawarcia owych porozumień do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy, także w drodze zawarcia porozumienia regulującego zasady zakończenia współpracy, w tym ustalenie warunków finansowych zakończenia współpracy. Zakres ten jest określony tak szeroko, iż w zasadzie obejmuje wszystko co związane było z ustaleniem warunków nowej współpracy, zakończenia poprzedniej. Tak więc czynność T. B. wywołała skutek bezpośrednio u pozwanego, zgodnie z treścią art. 95 § 2 k.c., w myśl którego to przepisu czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego.

Sprzeczność postanowień owego porozumienia – z części drukowanej z wersją napisaną odręcznie należy interpretować z pierwszeństwem dla części odręcznej. Wynika to zarówno z tytułu owej części – dodatkowe ustalenia – a więc modyfikujące poprzednie. Ponadto z postępowania dowodowego wynika, iż były one ustalane na samym końcu – w toku spotkania.

Zgodnie z pkt 4 wskazanego porozumienia (...) Sp. z o.o. przejmie wykonanie umów najmu lokalu przedstawicielstwa oraz umów o zatrudnienie dotychczasowych asystentek Przedstawicielstwa, których stroną jest pani J. W.. Postanowienie to należy interpretować w aspekcie zmiany formy dalszej współpracy. Powódka w ramach placówki partnerskiej nie powinna samodzielnie ponosić kosztów biura, ponadto strony nawet przewidziały w pkt 5 wykup wyposażenia. Oznacza to przejście w zasadzie wszelkich kosztów biura oraz pracowniczych powódki przez pozwanego. Pojęcie wykonanie umów najmu w sensie szeroko pojmowanym to nie tylko sam czynsz najmu, ale również inne koszty związane z utrzymaniem biura, takie jak np. koszty eksploatacyjne, w tym koszt wywozu śmieci, koszt telefonów itp. Poza tym nie wskazano terminu końcowego, w szczególności nie określono wymogu trwania dalszej umowy o współpracę. Pozwany zamierzając przejąć lokal, zobowiązał się pokryć koszty jego utrzymania po zawarciu porozumienia i te wykazane przez powódkę są w pełni uzasadnione. Podobnie też z kosztami pracowniczymi asystentek. Pozwany podjął się ich wykonania. Wskazane porozumienie nie stanowi przejścia długu w rozumieniu przepisu art. 519 k.c., ale wewnętrzne porozumienie między dłużnikiem a osobą trzecią, która zobowiązuje się wobec dłużnika, że zwróci koszty do których pokrycia był on zobowiązany.

Pozwany nie wykazał jakoby pokrył owe koszty. Potwierdzenia wpłat – k. 265 – 276, w tytule wskazują usł. pośrednictwa ubezpieczeniowego (ostania wpłata w dniu 11 sierpnia 2010 r.). Nie da się ich przyporządkować do jakiegś części dochodzonych kosztów, nawet w oparciu o jakieś specyfikacje.

Druga część żądania – prowizji z 300 polis nie znajduje uzasadnienia. Podstawą byłoby tu postanowienie pkt 3 dodatkowych ustaleń, zgodnie z którym do dnia 31 maja 2010 r. A. przekaże J. W. obsługę trzystu polis ze składką nie mniejszą niż wynikającą ze średniej składki w A.. Już samo to postanowienie zostało tak sformułowane, iż trudno byłoby określić o jakie polisy dokładnie chodzi, a przede wszystkim nie wiadomo czy chodziło tu, aby każda polisa oddzielnie miała składkę nie mniejszą niż wynikającą ze średniej składki w A., czy też chodziło tu o całą pulę owych polis. Postępowanie dowodowe nie dało jednoznacznej odpowiedzi, jak strony rozumiały to postanowienie. Ponadto, nie jest sporne, iż z uwagi na zróżnicowany charakter polis, w każdej grupie mogła być inna średnia składka, te grupy również nie zostały sprecyzowane. Należy zwrócić uwagę, iż porozumienie to zostało zawarte przez profesjonalistów w danej branży, dlatego jego błędne sformułowanie, a co za tym idzie niewykonalność obciąża obie strony, a nie tylko pozwanego. W tej sytuacji w zasadzie wola pozwanego decydowała o tym jakie polisy przekaże powódce. Obowiązek ten został wykonany po terminie co do części polis (1 sierpnia 2010 r.), dalsze przekazanie zostało zaniechane z uwagi na faktyczne przerwanie współpracy. Ponadto, pozwany naliczał aż do końca września 2010 r. prowizję powódce. Ta zaś nie sprecyzowała jaką część prowizji z owych polis otrzymała. Przede wszystkim brak było możliwości dokładnego określenia do czego dokładnie był zobowiązany pozwany, zwłaszcza co do wysokości prowizji w danych grupach ubezpieczenia. W żądaniu powódki jest ponadto niespójność. Prowizję nalicza do 12 października 2010 r., kiedy to pozwany złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy, podczas gdy uznała ona rozwiązanie umowy (faktyczne przerwanie współpracy) już w końcu lipca 2010, początku sierpnia, kiedy pozwany przeprowadził inwentaryzację. Wskazać należy, iż pismo pozwanej z dnia 30 lipca 2010 r. (k. 499), stanowiło tylko ofertę rozwiązania umowy za porozumieniem stron, nie dokonywało rozwiązania umowy. Dlatego też podjęcie przez pozwaną współpracy z innym ubezpieczycielem i przerwanie współpracy z pozwanym powodowało odpadnięcie celu przekazania polis – tj. stworzenia pewnego potencjału zakupowego, jak wynika z relacji świadka T. B.. Tym samym w tej części żądanie było nieuzasadnione, chociażby wobec treści art. 6 k.c. oraz 410 § 2 k.c.

O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Ponieważ roszczenie było bezterminowe odsetki były należne zgodnie z art. 455 k.c., niezwłocznie po wezwaniu. Brak wezwania do zapłaty, dawał podstawę do ich oznaczenia – po upływie terminu 14 dni od doręczenia pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zależności od uwzględnionych żądań, przy ustaleniu, że powódka wygrała proces w 68,70 %, pozwana zaś w 31,30 %. Po wyciągnięciu proporcji z kosztów poniesionych przez każdą ze stron (koszty sądowe, zastępstwa procesowego), ich różnica należna powódce o pozwanego wyniosła 2 980,45 zł

ZARZĄDZENIE

(...)